

Titlu original (eng.): Untamed Desire

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BROOKES, BETH

Dorință sălbatică / Beth Brookes

Traducător: Lucian Irimia

București: Editura și Tipografia Alcris, 2018.

ISBN 978-606-736-251-0

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31 = 135.1

Colecția „ROMANTIC “

BETH BROOKES

Dorință sălbatică

Traducerea și adaptarea în limba română de

LUCIAN IRIMIA

Editura și Tipografia
ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1046	Judy Gill	- Cântecul sirenei
1047	Donna Kauffman	- Prietena mamei lui
1048	Martha Vincent	- Valul amintirilor
1049	Marge Smith	- Pentru dragostea ta
1050	Charlotte Hughes	- De ce m-ai părăsit?
1051	Madeline Harper	- Colierul venețian
1052	Kathy Rung	-A început la Londra
1053	Caitlin Clark	- Tu, iubita mea
1054	Catherine Mulvany	- Acvamarin
1055	Deborah Smith	- Dragoste fără speranță
1056	Mary James	-O propunere surprinzătoare
1057	Kay Hooper	-Iubire sau nimic
1058	Stella Frances Nel	-Pasărea cântătoare
1059	Annette Broadrick	-Nopti uitate
1060	Anne Shorr	-Între două iubiri
1061	Carole Dean	-Furtună de primăvară
1062	Anne Hampson	-Dragoste în insulă
1063	Beryl Bainbridge	-Întâlnire riscantă
1064	Essie Summers	-Primăvară în septembrie
1065	Pat West	-Calea înțelegerii
1066	Martha Vincent	-Prizoniera dragostei
1067	Mary Pearson	-Flacăra nestinsă
1068	Judith Hershner	-O scrisoare neprevăzută

Capitolul 1

– Nu-mi pasă ce-a spus Dan Bradford, nu te angajez.

Storm Reynolds îl privea cu gura căscată pe Jim Talbot, directorul Bradford Outfitters. La amenințarea lui pulsul i-o luase razna. Era înalt și stătea drept, amintindu-i de molizii înalți ai pădurilor din Alaska, unde vroia să zboare. În această sălbăticie vastă, își putea croi o nouă viață, uitând de trecut.

Storm se forță să păstreze un ton egal, conciliator.

– Cred că e o neînțelegere, domnule Talbot. Domnul Bradford m-a însoțit personal într-un test de zbor de trei ore ca să se asigure că pot fi pilot comercial pentru Bradford Outfitters. Am zburat la trei din cele șapte baze și n-am greșit cu nimic. Are recomandările mele de la Carter School of Aviation din Seattle unde am fost instructor de zbor și părea dornic să mă angajeze ca

pilot.

Ochii cenușii ai lui Jim Talbot se întunecară de mânie. Se aplecă în față, punându-și degetele lungi pe birou.

– Doamnă Reynolds, spuse el, nu știu cum să-ți spun mai limpede. Nu te angajez. Expresia lui deveni sfidătoare. Avem o secretară capabilă care e și dispecer din când în când. N-am nevoie de altă femeie aici.

Ochii albaștri ai lui Storm se măriră și prinse brațele fotoliului, încercând să se controleze.

– Dar nu candidez pentru postul de secretară! Am un certificat de instructor de zbor și am la activ aproape cinci mii de ore de zbor comercial. Știu să pilotez toate avioanele pe care le aveți în dotare. Nu vreau să mă irosesc pe un post de dispecer.

Se gândi că îndrăznețele ei cuvinte îi puteau aduce necazuri, dar nu-i păsa. Acest bărbat îi amintea de fostul ei soț. La naiba! Jack era la fel: „Storm, de ce nu-ți rupi certificatul și să fii femeie casnică?” îi spusese el de multe ori. „De ce nu poți sta acasă, ca alte femei?” Acum, bărbatul acesta, Jim Talbot, îi repeta cuvintele pe care fostul soț i le spusese patru ani la rând. Patru ani prea lungi.

Storm își îngustă ochii și se ridică încet. Își ridică bărbia și-l privi sfidător pe Jim Talbot.

– Sunteți un misogin, credeți că femeile nu pot face altceva decât copii.

Jim zâmbi acru. Își trecu degetele prin părul negru și o cântări din priviri.

– Ai dreptate. Se încruntă, apoi se așeză la birou și scoase un dosar cu numele ei. Scrise ceva. Îmi pare rău că ai crezut că avem o slujbă pentru tine. Ca să-mi cer scuze, îți dau salariul pe o lună ca să-ți plătești cheltuielile călătoriei de la Seattle până aici.

Fața lui Storm se albi văzându-l cum rupea cecul din carnet. Existența ordonată a lui Jim Talbot va fi tulburată, își promise ea.

– Păstrați-vă cecul, domnule Talbot, spuse ea ferm, pentru că nu voi pleca. Am închiriat deja un apartament în Anchorage pe un an și dacă nu mă concediați, nu plec.

Jim Talbot se crispă și lăsă cecul jos, ridicându-se. Nervos, îi deschise dosarul.

– Nici măcar nu ești medic, o provocă el.

– Dar știu să dau primul ajutor. Am luat parte la multe operațiuni de salvare.

Jim zâmbi acru.

– Pe marginea stâncilor, ca să salvezi un vânător imprudent? Sau să aterizezi cu elicopterul pe un ghetar, pe viscol? Haide, doamnă Reynolds! Ești obișnuită să aterizezi pe asfalt și să îngrijești accidentații în ambulanță. Aici e altfel! În orice clipă, la una din cele șapte baze ale noastre, un vânător sau un pescar poate avea probleme. Trebuie nu numai să-i dăm primul ajutor pe loc, dar și să-l transportăm pe calea aerului la

cel mai apropiat spital. Suntem doar doi medici, eu și Oulette și Dan Bradford știe că mai avem nevoie de unul. Dar nu unul obișnuit cu civilizația, ca tine!

– Domnul Bradford a discutat deja aceste aspecte ale slujbei cu mine, spuse Storm. Și dacă ați citi cu atenție C.V.-ul meu, ați vedea că am făcut operațiuni de salvare în munții Cascade. Am lucrat cu câteva ambulante aeriene când a erupt vulcanul Saint Helen. Cunosc pericolele de pe munte. Nu știu să mă cațăr cu coarda, dar voi învăța, așa cum am învățat și restul.

Jim Talbot începu să se plimbe prin birou.

– Nu cred că ai mai mult de cincizeci și cinci de kilograme.

– Șaizeci și cinci, îl întrerupse ea și pot căra un accidentat de o sută patruzeci de kilograme.

– Nu există nicio femeie care să poată face ce facem noi! spuse Jim. Nu cred că ești o femeie minune.

Storm inspiră repede. Nu era cinstit. Proceda ca Jack. Buza de jos îi tremura și-l privi pe Jim.

– Dacă eram un bărbat cu calificarea mea, m-ați fi primit cu brațele deschise. Când m-am hotărât să mă mut în Alaska, știam că e o lume a bărbaților, dar nu mi-am dat seamă că e atât de misogină.

Jim Talbot reuși să zâmbească, privindu-i corpul.

– E loc pentru femeile libere în Alaska. Dacă n-ai dori un serviciu aici, aș fi chiar eu interesat...

Storm roși, aruncând flăcări din priviri.

– Vorbiți ca un adolescent, nu ca un om matur,

domnule Talbot.

– Muncind ca instructor de zbor în Seattle și conducând o școală de zbor în ultimii șapte ani, nu-și îngrijise feminitatea. Pentru a avea succes într-un domeniu dominat de bărbați, renunțase de mult la fuste. Era mai bine privită purtând pantaloni, cu părul roșcat strâns în coc. Dar îi era dor de fuste. Sau să poarte tocure. Era flatată de interesul lui Jim Talbot. Nu se mai simțise de mult dorită.

Jim ridică din umeri.

– Din când în când, toți ne purtăm ca niște adolescenți. Dar mi-e teamă că în Alaska, bărbații consideră că femeile sunt bune doar la un singur, lucru, și sigur acesta nu e să zboare.

– N-aveți decât să mă împingeți afară, căci nu plec, spuse ea răgușită de furie. Domnul Bradford m-a angajat și rămân! Nu e vina mea că erați în vacanță când m-a angajat. Credeam că veți respecta decizia patronului.

– În mod normal, da. Doar că... E un bătrân indulgent. A făcut o greșală angajându-te.

Încăpățânată, Storm nu se mișcă din fotoliu. Fusese o greșală să se mărite cu Jack. Trebuia să fi rămas singură și să continue să zboare. Era prima și unica ei dragoste. Zborul. Acest cuvânt o încânta. Întotdeauna îi plăcuse să zboare. Zborul n-o mințea și n-o înșela, ca Jack...

Continua să-l privească pe Jim Talbot, care era mânios. Parcă îl vedea ezitând? Bine! Mai bine avea grijă,

căci ea cunoștea legile și așteptase de mult o slujă ca asta. Nu va renunța ușor. Ochelarii de cal ai lui Jim Talbot o făceau și mai hotărâtă. Nu-i va spulbera visul!

– Dacă-l aduceți pe domnul Bradford aici, sunt sigură că va rezolva situația, spuse ea. Dar dacă Bradford va hotărî să n-o angajeze? Își înfipse unghiile în tapițeria de piele.

– Din nefericire, e în Fairbanks și se întoarce abia mâine.

Storm se forță să zâmbească în timp ce se ridica.

– Bine. Atunci mă întorc mâine. Sunt sigură că această neînțelegere se va rezolva.

– Îmi pare rău, doamnă Reynolds, dar e treaba mea să...

– Jim, îl întrerupse o femeie, vârând capul pe ușă.

– Ce e, Stella? întrebă el iritat.

Secretara, o femeie de vreo cincizeci de ani, zâmbi, ca un copil nevinovat. Părul ei roșcat avea fire cărunte și ochelarii mari o făceau să arate ca o bufniță înțeleaptă.

– Îmi pare rău că te întrerup, dar avem victimă, un cardiac de la Baza Unu.

Jim Talbot înjură și trecu pe lângă Storm în celălalt birou. Ea îl urmă, interesată ce va face. Privi lista de serviciu a piloților și apoi la Stella.

– Unde e Oselot?

Stella umblă printr-un vraf de hârtii.

– Baza Patru. N-are cum să intervină.

Jim Talbot își strânse buzele.

– Cine e de serviciu azi?

– Rafe.

– Dă-i un telefon. Spune-i să vină.

– Bine.

Se părea că Jim uitase de Storm și de problemele ei.

– Cine e cardiacul?

– Unul, Johnson. Ray Johnson.

– Starea lui e bună?

– Spunea că nu poate respira și că simte dureri în partea stângă a pieptului, răspunse Stella, formând numărul de telefon.

Încruntat, Jim scrisese ceva și răsfoi dosarul cu starea sănătății vânătorilor.

– A mai avut atac de cord. Ia digitalină. L-ai găsit pe Rafe?

– Nu răspunde.

– Să-l ia dracu! Unde e? A lăsat vreo vorbă?

– Nu șefu.

– Atunci, sună-l pe Scotty.

– E la Juneau, în vizită la rude. E ziua lui liberă.

– Nu poți să chemi alt pilot?

– Nu, spuse Stella, zâmbindu-i lui Storm. Șefule, avem un pilot excelent chiar aici. Domnul Bradford spune că zboară bine. De ce să n-o folosim? Nu e altcineva disponibil.

Lui Storm îi venea s-o ia în brațe, dar rămase calmă în timp ce Jim Talbot o privi mânios. Își ținu răsufarea.

– Bine, mârâi el, luând-o de braț. Du-te în camera piloților și schimbă-te. Să fii pe pistă în cinci minute, sau pleacă fără tine.

Storm era paralizată de strânsoarea lui. O strângea tare, dar n-o durea. Se duse în vestiar.

– Vin imediat, spuse ea.

Combinezonul era prea mare, dar suflecă mânecile și manșetele, apoi alergă pe pistă. Aeroportul din Anchorage, deși destul de mare ca să primească avioanele cu reacție, avea de asemenea trafic privat. Storm văzu avionul Aztec roșu cu alb apropiindu-se. Părul îi flutura în timp ce avionul frână și opri. Apoi, ea deschise ușa și se sui. Se așeză în scaunul copilotului.

– Pune-ți centura, comandă Jim.

Storm închise cataramele. Toți piloții își puneau centurile de siguranță, nu înțelegea de ce îi mai spusese asta. Își puse căștile radio și ascultă conversația dintre Jim și turnul de control. Privind indicatoarele, se simți acasă.

Era după-amiaza târziu când decolară pe cerul de toamnă albastru închis al Alaskăi. Zgomotul motoarelor o calma. Îl studie pe Jim Talbot. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, cam un metru optzeci și degete lungi. Îi studie mișcările mâinilor. Atingea butoanele cu delicatețe. Se întreba dacă era la fel de delicat atunci când făcea dragoste, apoi roși. Era chiar atât de dornică de un bărbat încât avea astfel de gânduri?

Jim o luă spre nord-est. Storm era înfiorată de frumusețea acestui tărâm sălbatic al Americii. Se vedeau drumuri printre molizi și pini și văzu chiar o conductă de petrol.

Gândurile îi fură întrerupte de remarcă lui Jim:

– Să nu crezi că dacă zbori acum, vei rămâne la firmă. Zâmbi acru.

– Bineînțeles. Dar acest incident arată nevoia de un pilot și medic.

Jim se concentră asupra pilotatului. Storm îl studia, găsindu-l atrăgător.

– Câte cazuri de cardiaci ai rezolvat? întrebă el.

– Peste cincizeci.

Dacă era impresionat, nu lăsa să se vadă.

– Du-te și pregătește targa și echipamentul de prim-ajutor. Poți deosebi medicamentele?

Storm roși.

– Am experiență, așa că nu mă mai trata ca pe un copil de zece ani.

El zâmbi.

– Bine, dar dacă ai întrebări, pune-le.

Storm își descheie centura de siguranță.

– Nu-ți face griji, îți spun dacă am întrebări.

– Sigur, spuse el.

Storm pregăti echipamentul medical. Ambulanța aeriană era compactă și echipamentele erau apropiate.

– Ține-te bine, Reynolds, strigă Jim. Sunt turbulențe.